

เสนาหาคืนรัง

เมื่อคนเป็นสามีหาข้ออ้างเพื่อดึงรักเก่าให้ทวนคืน

อมิตตา

หญิงสาวจ้องมองใบหน้าทีห่อเหี่ยวเย็นซา แล้วรู้สึก
วูบวาบอยู่ข้างใน

เขาไม่เคยเปลี่ยนแม้แต่น้อย

มารักอสังข์คงเป็นหนุ่มกรีกที่หน้าตาดีจนเหลือเชื่อ ผม
ดำเป็นมันเสียไปด้านหลังเมยให้เต็มหน้ามากเนียนสีแทน จมูกโด่ง
แบบผู้ดี กรามเป็นสันแต่ดูเข้มดลชคเพราะหนวดคกริม แถมเวียน
ร่างกำยำกล้ามเป็นมัดๆ จนทำให้พวกผู้หญิงน้ำลายหก

สายตาที่เธอมองจนตะลึงนั้นถูกสกัดไว้ด้วยนัยน์ตาต่ำ
เป็นประกายซึ่งมองอย่างเฉียบคมราวกับอาวุธร้ายแรงที่ขีว้างมา
ตบเป้าสังหาร

ความเย็นเยียบแค้นไปทั้งร่างชั้นสันระริก เมื่อเธออ่าน
แววตาทำทายนั่นออก

มารักอสังข์คือ ผัก ส่ว

เขาใส่ล่าเหยื่อแบบมุ่งมั่นไว้ความปราณีอย่างเดียวกับที่เขา
ใช้กลอุบายหลอกล่อ คู่แข่ง นี่คือชายซึ่งไม่เคยพบกับความพ่ายแพ้
ชายผู้แปรสภาพเงินล้านให้กลายเป็นจำนวนหลายพันล้านได้ไม่ยาก

ชายซึ่งไม่รู้จักความหมายของคำว่า ไม่

แต่เขากำ ตั้งจะได้เรียนรู้นั้น แครีสชกตัวเอง เพราะไม่มีทาง
ที่เธอจะพูดคำว่าตกลงกับผู้ขายคนนี้ช็อกอย่างแน่นอน

เสน่ห์หาคืนรัก

โดย อ.ปัทมา

จ
จอย
บุ๊คคลับ

ไปจรรยาภาศใน ห้องประชุมเต็มไปด้วยความตึงเครียด ทุกสายตาดู
 จ้องไปยังผู้ชายที่นั่งอยู่ตำแหน่งหัวโต๊ะ

มาร์กอส ซาโลดิซ มหาเศรษฐีชาวกรีกและบรูซในฝัน ของบรรดา
 สาวๆ นั่งเอกเซนกด้วยท่าทีสบายๆ ปรากฏเขาดมกริบของเขาเป็นสิ่งที่เดียว
 ที่บอกว่า เจ้าตัวได้ฟังการโต้เถียงอันดุเดือดที่เพิ่งเกิดขึ้น

เขาเป็นหนุ่มหล่อเกินห้ามใจและมีไหล่ผายกว้าง ความแน่นเป็น
 สันเริ่มมีหนวดเคราขึ้นมา เป็นหลักฐานแสดงให้เห็นถึงการผจญภัยทำงาน
 เพื่อยุติข้อพิพาทให้ได้

ระหว่างที่รอคำตัดสินจากมาร์กอส บรรดาผู้ชายในห้องมองเขาด้วย
 สายตาที่ผสมปนเปไปด้วยความหึงและ อิจฉา ขณะที่คณะกรรมการหญิง
 2 คนมีความรู้สึกที่ต่างออกไปโดยสิ้นเชิง

หลังจากเวลาผ่านไปราวกับเป็นล้าน ชั่วโมงสำหรับคนอื่นๆ ในที่
 สุด ชายหนุ่มก็ถอนใจ

"ผมอยากได้เกาะนั้น" น้ำเสียงเขาหนุ่มนวลอย่างซีเลสเนีย พลางกวาด
 สายตาดมเข้มมองใบหน้า แคร่งเครียดของบรรดาชายหญิงที่อยู่รอบโต๊ะ
 "ฉันเราจะหาทางออกด้วยวิธีอื่น "

"ไม่มีวิธีไหนหรอกครับ" มีคนหนึ่งพูดขึ้นมาอย่างอาจหาญ "หลาย
 คนพยายามซื้อเกาะนี้จากอีโอ ไคโรไฟลอสมากกว่ายี่สิบหกปีแล้ว แต่เขาไม่
 ยอมขาย"

มาร์กอสนั่งนิ่งไม่ไหวติง ขณะดาวอนเข้มชวนกลุ่มหลังนั้น ปกปิดท่า

ที่ไว้ภายใน "เขากำลังจะขายแล้วละ"

คณะกรรมการในที่ประชุมลอบสนทนากัน แต่ละคนสงสัยว่าจะสร้าง
ปาฏิหาริย์ให้เกิดขึ้นด้วยวิธีไหน

สุดท้ายหนายความก็เอ่ยขึ้นมาว่า "เขาอาจขาย..." แล้วชี้ ออกสาร
ที่อยู่ตรงหน้า เขาพลางเลียริมฝีปากอันแห้งผาก "ถ้าเราเปลี่ยน ภาพลักษณ์
ของคุณได้"

ความตึงเครียดในที่ประชุมทวีเพิ่มขึ้น

มาร์กอสพิณจมองอย่างสงบนิ่ง รอยยิ้มเฝื่อน้ำก้นผัดปรากฏขึ้นบน
ริมฝีปากตึงเครียด "ภาพลักษณ์ผมมันอะไร?"

หนายของเขายิ้มแบบประหม่า "ติดดูสิครับว่าคุณกำลังรับมือกับ
ใครอยู่ ฮีโอ โดโรโพลอสนะ ใช้ชีวิตคู่กับผู้หญิงคนเดียวมาตลอดห้าสิบปี
พวกเขามีลูก 6 คนกับหลานๆ อีก 14 คน คุณค่าของครอบครัวเป็นเรื่อง
สูงส่งที่เขายึดมั่น และเกาะบลุ โดर्फก็เป็นริสอร์ทของตระกูล เท่าที่เห็นใน
ตอนนี้ เขาไม่คิดว่าคุณเป็นผู้ซื้อที่เหมาะสมหรอกครับ" นายหนุ่มถอนใจ
ออกมาและนั่งหลังตรง พยายามตั้งสติ "ให้เขาพูดตรงๆ เลย คุณก็เป็น
นักธุรกิจผู้ได้รับความเมตตา เช่นเขา และมีชื่อเสียงไม่ติเรื่องผู้หญิง แกมยัง
ไม่อยากให้ชีวิตครอบครัวมาผูกมัดอีกต่างหาก"

มาร์กอสไม่สะดุ้งเลยสักนิด แต่เลิกคิ้วในบางจังหวะเป็นการแสดงออก
ชัดเจนว่าเขาไม่เห็นเรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับชื่อเสียงของตัวเอง
"แล้วไงต่อ?"

อเล็คหันไปสนทนากับผู้อำนวยการฝ่ายการเงิน อย่างลึนหน่ว "และ
ประเด็นสำคัญที่สุดคือเขาไม่ต้องการขายริสอร์ทของตระกูลให้คุณใจครับ
คุณเป็นผู้นำซึ่งเป็นที่ยอมรับในการสร้างโรงแรมระดับหรูสำหรับคนไฮด์และ
คู่รัก ย่อมเข้าใจว่าพวกเขาต้องการอะไรสำหรับวันพักผ่อน อันแสนวิเศษ
แต่เกาะบลุ โดर्फนี่แตกต่างออกไปและไม่เหมือนสิ่งที่คุณเคยทำมาก่อน

เคยนะครับ”

“คุณเลี้ยงเรื่องเขาได้มีน้ำหนักรักษาเชื่อถือมาก” มาร์กอสเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล พลางเล่นปากกาที่วางอยู่ตรงหน้า “ตกลงคุณทำงานให้เขาหรือว่าผมกันแน่”

แม้จะรับรู้ถึงน้ำเสียงหายน่ะภายใต้ว่าจางอันนุ่มนวล แต่หนายหนุ่มก็ยังคงพูดต่ออย่างกล้าหาญด้วยใบหน้าแดงก่ำ “ประเด็นคือถ้าคุณต้องการเกาะนั้นล่ะก็จำเป็นต้องเปลี่ยนภาพลักษณ์ของตัวเองครับ” เขามองมาร์กอสอย่างวิเศษ “หรือไม่ก็ลองคิดหาภรรยาสักคน”

ความเงิบบอหน้ากั้วแต่กระจายห้องนั่งกระจกอัน โอ้อ่า หน้าผางขาวจากเพดาน จรดพื้น มองเห็นหัวหัดันสวยบาดจิต ท่ามกลางเมืองใหญ่ที่ร้อนระอุและเต็มไปด้วยรถราติดขัดอย่างกรุงเอเธนส์ หวังกลับไม่มีใครสนใจผมอีกเลยสักนิด

ทุกคนพากันมองมาร์กอสจนเผด็จ้างด้วยความหัวเราะแสร้งๆ และรอยดูปฏิบัติของอีกฝ่าย

“ผมจะไม่...” เสียงประกาศของเขานุ่มนวล “...หาภรรยาหรอก”

คำประกาศนั้นตามมาด้วยเสียงหัวเราะแบบหัวเราะจ้อเจ้อเล็กน้อย

“ครับ ในกรณีนี้ผมขอเสนอให้คุณไปบริษัทที่ผมเพิ่งจะมา” เขาพลิกกองเอกสารที่อยู่บนโต๊ะ “มัน อยู่ในลอนดอน พุธนี้คุณจะไปเปิดสำนักงานที่นั่นเป็นเวลาสองอาทิตย์อยู่แล้ว ดังนั้นเราสามารถจัดตารางนัดให้คุณได้สบายๆ พอดี พวกเขาเชี่ยวชาญเรื่องการสร้างภาพลักษณ์ ผลงานก็เยี่ยมยอด แถมยังเก็บความลับไว้ใจได้ยิ่งด้วย ผมคิดว่าอย่างน้อยคุณน่าจะลองปรึกษากับเขาดู”

มาร์กอสมองเขาอย่างเงิบบอ ขณะที่กำลังต่อสู้กับความรู้สึกฝังเคียดอันไม่พึงประสงค์ที่ปั่นป่วนขึ้นมาผอนเอ่ยพาดพิงถึงการแต่งงาน

ชายหนุ่มฝังความรู้สึกเหล่านั้นไว้ในส่วนลึกของจิตวิญญาณอันมืดมน แล้วจู่ๆมันก็ผุดขึ้นมาแบบสดๆ ร้อนๆ ให้ตกตะลึงจนไม่อาจรับได้

ภรรยาไม่ใช่ทางออกสำหรับปัญหาของเขาในตอนนี้อย่างแน่นอน เท่ากับว่าการเปลี่ยนภาพลักษณ์คือทางเลือกเดียวที่เหลืออยู่ ชายหนุ่มขบฟันแน่น ภาพที่มองเห็นทำให้เขาหมดความอดกลั้น ถึงขีดสุด เขาไม่เคยสนใจความคิดเห็นของคนอื่น จนกระทั่งตอนนี้ เมื่อชื่อเสียงของเขากำลังจะทำให้แผนการซื้อเกาะบลู โคฟมีอันต้องล่มลงกลางคัน มาร์กอสเก็บสีน้ชาจนไม่อาจเห็นว่าทำไมข้อตกลงนี้ถึงสำคัญกับเขานักหนา

เขาต้องการเท่านั้น

เขาต้องการมันมากกว่า 26 ปีแล้ว เพียงแต่ใช้เวลาเอาไว้ รอคอยจังหวะที่เหมาะสม

และตอนนี้ จังหวะนั้นก็มาถึง

"ก็ได้" เขาลุกขึ้นด้วยท่วงท่าสง่างามราวสัตว์ป่าร่างปึกเป็นนั่นช่างเคลื่อนไหวได้นุ่มนวลจนน่าทึ่ง "จึงมาเปลี่ยนภาพลักษณ์กันเถอะ"

"ไฉนไม่รู้เรื่องของเขาเลยหรือ? ไม่มีแม้แต่ชื่อบริษัทนี่นะ?"

แคร์ริส มอน ไรว่าเลื่อนภาพสไลด์ในจอคอมพิวเตอร์ ตรวจสอบที่นำเสนออีกครั้ง

"ไม่มีเลยล่ะ มันเป็นความลับสุดยอด" แกรี ผู้ช่วยของเธอมองเป็นเชิงขอโทษ จากนั้นจึงเลื่อนสไลด์ไปที่ห้องประชุมอีกหน "น่าสนใจมั๊ยคะ? เขาอาจเป็นพวกเชื่อพระเจ้าศักดิ์ได้นะ ผู้ชายที่คุยกับฉัน บอกแต่เพียงว่าพวกเขาอยากคุยกับเรา และมันก็เป็นความลับแบบสุดยอดจริงๆ"

แคร์ริสขมขันประอดใจ "ลึบชะจนพวกเขาบอกชื่อบริษัทไม่ได้เลยรีง?"

“ผมไม่สนใจหรอกนะว่าเขาเป็นใคร ธรรมดาที่พวกเขาอยากจ่ายเงินก่อนได้ให้” หอม ฟาร์เรอร์หัน ส่วนของเธอพูดแล้วเดินเข้าไปในห้องอย่างกระฉับกระเฉง หอบแผ่นพับบริษัทไว้ในแขน อย่าง เสรียมพร้อม “พวกเขา กำลังขึ้นมากแล้ว อแมนต้าเพิ่งออกไปรับพวกเขาจากแผนกต้อนรับ”

แคร์ริมองเธออย่างช้าๆ “คุณเคยคิดถึงเรื่องอื่นนอกจากเงินบ้างมั๊ย หอม”

“ไม่เลย” เธอกระแทกกายงานเป็นเป็กวางบนโต๊ะ “และนั่นคือสิ่งที่ทำให้บริษัทนี้มีมั่นคงใจล่ะ คุณมีจิตสำนึกที่ดี ส่วนผมคอยจัดการเรื่องเงินๆ ทองๆ”

แคร์ริหัวเราะออกมาและยังคงยิ้มค้าง เมื่ออแมนต้า หันเงาในผู้บริหาร รุ่งเรืองเดินเข้ามาในห้องด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยประกาย ช่างชัด

แน่นอนที่เดียวว่าลูกค้าคนนี้ย่อมมีชื่อเสียงและร่ำรวยมาก ถ้า ปฏิบัติการของอแมนต้ามิได้หมายความว่าคนอื่น แคร์ริแอบประหลาดใจพลาง จัดโต๊ะโปร่งผ้าใหม่ให้เรียบบน ช่างซาเปรียบบาง พร้อมประดับรอยยิ้มสุภาพ บน ใบหน้า

แล้วรอยยิ้มก็เปลี่ยนมาเป็นอาการตะลึงพรึงพริด เมื่อเธอเห็นว่า ที่ลูกค้าเพียงแวมแรก

มาส์กอส ชาวไลดิช

ชายยโสผู้หล่อเยียบขาดเดินเข้ามาในห้องอย่างสบายๆเหมือนเป็น เจ้าของ ตามติดด้วยทีมงาน ใน ชุดสูทซึ่งหึ่งหึ่งระยระห่างอยู่ด้านหลังเจ้านาย แบบยำเกรง

แคร์ริยืนตัวแข็ง เสร้งอยู่กับที่ เธอคิดว่าตัวเองไม่อาจรู้สึกอะไรได้ วูบหนึ่ง แล้วจากนั้น อติผลิผลุดขึ้น มาถึงปัจจุบัน จนความเจ็บปวดที่มแทงไป หึ่งร่าง แทนที่กาลเวลาจะช่วยเยียวยาความระทมทุกข์สาหัสได้ แต่มันดู เหมือน จะรุนแรงกว่าที่ผ่านมาเสียอีก ความ เจ็บปวดนั้น อีกหึ่งกระระ บึงกัน

ตัวเองจากโลกใบนี้ที่เธอค่อยๆ สร้างขึ้นมา ช่างเป็นความ जिम्ปอดซึ่งฝังลึก
มายาวนานกว่า 5 ปีเต็ม

หญิงสาว จ้องมองใบหน้าทีหล่อเหลาเย็นชา แล้วรู้สึกอูบวาบอยู่
ข้างใน

เขาไม่เปลี่ยนแล้วแต่บ่อย

มาร์กอสยังคงเป็นหนุ่มกรีกที่หน้าผาดิจนเหลือชื่อ ผมดำเป็นมัน
เสยไปด้าน หลังเผยให้เห็นหน้าผากเนียน สิวแทน จมูกโด่งแบบผู้ดี กรามเป็น
สันแลดูเข้มผลอดเพราะหนวดครีมน แกมเรือนร่างกำยำกล้ำมเป็นมัดๆจน
ทำให้พวกผู้หญิงน้ำลายหก

สายตาที่เธอมองจนตะลึงนั้น ถูกสกัดไว้ด้วยนัยน์ตาดำเป็นประกาย
ซึ่งมองอย่างเฉียบคมราวกับอาวุธร้ายแรงที่สว่างมาตรงเป้าสังหาร

ความขยับเขยิบเด่นไปทั้งร่างอันลั่นระริกเมื่อเธออ่านแวตาท้าทาย
นั้น ออก

มาร์กอสคือเจ้าสาว

เขาได้ค่าเหยื่อแบบมุ่งมัน ใจความปราณีอย่างเดียวกับที่เขาใช้
กลอุบายหลอกล่อคู่แข่ง นี่คือชายซึ่งไม่เคยพบกับความพ่ายแพ้ ชายผู้
แปรสภาพเงินล้าน ให้กลายเป็นจำนวนหลายพันล้านได้ไม่ยาก

ชายซึ่งไม่รู้จักความหมายของคำว่า ไม่

แต่เขากำลังจะได้เรียนรู้มัน แคริสบอกตัวเอง เพราะไม่มีทางที่เธอ
จะพูดคำว่าตกลงกับผู้ชายคนนี้อีกอย่างแน่นอน

หญิงสาวทำหน้าเข็ดไ้แล้วสบตาเขาเต็มๆ "ไปลงนรกซะเถอะ
มาร์กอส"

เสียงอุทานดังพึมพำจากที่มงาน ที่ติดสอยห้อยตาม แต่มาร์กอส
กลับไม่สะทกสะท้าน รัศมีความศรัยดแผ่กระจายไปทั่วร่างเบิกเป็น เมื่อ
เขาเพ่งพินิจแคริสด้วยสายตาคมเข้มเป็นประกาย

"คุณจะคุยเรื่องนี้แบบส่วนตัวจริง?"

เธอยกมือชี้หน้าถามลอร์ดรู้สึกได้ว่าชีพจรเต้นรัวได้ปลายนิ้ว "แน่ละสิ มันจะ ไม่เป็นเรื่องส่วนตัวได้ไง?" หลังจากทุกอย่างที่เกิดขึ้นระหว่างพวกเขา มันจะไม่เป็นเรื่องส่วนตัวได้ยังไงกัน? "คุณมัน ขวบนระเบิดดีๆ นี่เอง" เธอพูดเสียงห้วนแล้วทั้งสองก็พาดฟันกันด้วยสายฟ้า โดยผ่าเข้าไปไม่ทันตระหนก ถึงคนรอบด้านเลยสักนิด

แฉี่ตรงเบาๆ อย่างตลกใจ พลังแสงเลกสายฟ้าหวาดหวั่นกับหอม ซึ่งยื่น หน้าซีดเจียบกริบที่มุมห้อง

หนึ่งในคนที่มากับมาร์ก ออสก้าออกมาข้าง หน้าและ มองทั้งสองคน อย่างระแวดระวัง "คุณมอนไรว่าไฮโหมครับ ผมชื่ออเล็ค เทรเวลดัน เป็น นายของเขาเอง" ถึงพยายามจะยิ้มแต่ก็ต้องยอมแพ้ เห็น ได้ชัดว่าเขากำลัง อึดอัดกับภาพที่เกิดขึ้นตรงหน้า "ผมทำงานกับบริษัทฮาโลดิซ"

"ถ้ามัน ก็หวังว่าคุณ จะคอย อัปเดต ประวัติการทำงาน ใ้ฉันนะละ" แครีพูดกลาง โดยไม่ขยับตามองไปทางเขาแน่นแน่นอ้อย "เพราะการทำงาน กับบริษัทฮาโลดิซนี่ เป็นวิธีกิน ที่สิ้นเปลือง สุดๆ"

อเล็คซึ่ง หวังประหลาดใจและอับจน ล้อยคำ นั้น ไปมองเจ้านาย เพื่อ หาความกระจ่าง หว่ากลับไม่ได้รับการตอบสน องแต่อย่างใด มาร์ก ออส ซาโลดิซยังคง จ้องหญิงสาวที่ยืนเผชิญหน้าเขา ไม่มีอะไรบน สีน้าคมเข้ม ที่บ่งบอกถึงความในใจได้เลย

นายหนุ่มหัน หลังให้แครี สีน้า แสดง ความอึดอัดออกมา จนเห็น ได้ชัดว่าเขา ไม่เคยรับมือกับการต้อนรับเยี่ยงนี้มาก่อน

อเล็คท่าเสียงกระ แอมอย่างกระ อักกระ อ่วน "คุณทราบไหมครับว่า นี่ใคร..." เขาพยักพยัดไปทางมาร์ก ออส กิริยาท่าทางทั้งหมด นั้น แสดง ความ นับถือจนถึงขั้นเคารพยำเกรง "ผมหมายถึง...คุณมาร์กอสเป็น..."

"อันรู้แน่อยู่แล้วว่าเขาเป็นใคร" แครีพูดเสียงดังฟังชัด ดวงตากลม

โผล่สีฟ้าจ้องแง้มที่ใบหน้าหล่อสะห้านตรงด้วยความท้าทายอย่างชัดเจน
"หมอเนี่ยคือไอ้คนสารเลวที่พยายามทำลายชีวิตฉันไงล่ะ" เธอพูดค้างเพราะ
หายใจหอบถึงจนเท่ากับอัตราการเต้นของหัวใจ "แกมยังเป็นสามีของฉันด้วย"

หญิงสาวได้ยินเสียงอุทานดังจั้นแล้วรู้สึกเจ็บปวดอย่างแรง การรับ
รู้ว่ามาร์กอสไม่เคยบอกพวกนี้ *แปลว่าเขาไม่ยอมรับเลยสักนิดว่าเคยแต่ง
งานกับเธอ* สิ่งเหล่านี้สร้างบาดแผลสาหัสเสียจนเธออยากหลบไปซุกตัวที่
มุมห้องตามลำพัง

แน่นอนว่านั่นคือสิ่งที่เธอห้ามมาตลอด 5 ปีที่ผ่านมา

หลบซ่อนตัว

ซ่อนตัวเองจากอดีต จากชีวิตสมรส แล้วยังซ่อนเงินจากความ
รู้สึกของเธอเอง

แคร์สิธิดีหน้าใส พลันมีริ้วรอยแรงขึ้นมาเพราะศักดิ์ศรีคำคือ "คุณลืม
ที่จะพูดเรื่องนั้นใช่ไหมคะ?" ดวงตาที่จ้องมาร์กอสหนึ่งเป็นประกายราวเปลวไฟ
"ช่างสะเพร่าจริงๆ นะ ถ้าอยากเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับล่ะก็ คุณเลือกผู้หญิง
ผิดคนแล้วล่ะ เพราะฉันไม่ได้เตรียมตัวมาให้ถูกเก็บเป็นความลับด้านมืด
ของใครทั้งนั้น"

ประกายบางอย่างพุ่งจากดวงตาคมเข้มจนละลายใจจู่ๆ นั้น ชั่วแวบ
หนึ่งที่เธอคิดว่ามัน อาจเป็นความชื่นชม แต่แล้วก็ต้องเตือนตัวเองให้รู้ตัว
อีกครั้งว่า มาร์กอสไม่ขึ้นชอบผู้หญิงแบบเธอแน่นอน เขาชอบสาวๆ หัวอ่อน
ว่านอนสอนง่ายที่ยอมเล่นไปตามเกม ซึ่งเธอไม่เคยเป็นแบบนั้นเลย

เธอไม่เคยเป็นสาวหัวอ่อน และไม่เคยว่าง่ายเช่นกัน

อลังค์ล้วงมือไปเกาะในคอเสื้อ มีเหงื่อผุดขึ้นมาที่หว่างคิ้ว "เห็นได้
ชัดว่านี่...เอ่อ...คือเราไม่...คุณมอโรว่า... ผมหมายถึงคุณนายชาโลดิซ..."
เสียงซาซาดหายไปและชำเลืองมองเจ้านายตัวเองอย่างหวาดๆ เหมือนรอ
ให้ตอบสนองบางอย่าง

แต่มาร์ก็อสงสัยไม่เอ่ยปากพูด
 เขาเพียงแต่มองเธอเท่านั้น
 การใช้ความเงียบเป็นอาวุธทรงพลัง พยายามทำให้ทุกคนรอบข้างหลับใหล
 ตกไปด้วย แครีสนี้ก็อย่างอดสู

เธอขมพินแค้นแต่ไม่ยอมละสายตา ไม่มีวันทำให้เขาพอใจแน่ ด้วย
 ผู้จักกลยุทธของชายหนุ่มดีว่าเขาเชี่ยวชาญแค่ไหนในเรื่องบงการฝ่ายตรงข้าม
 ถ้าหากคิดว่าจะข่มขวัญเธอได้ละก็ เขาประเมินผิด ไปเสียแล้ว

แต่การประเมินเธอผิดนั้น ก็เป็น อีกคิดปะหนึ่งที่เขาเชี่ยวชาญ

"ทำไมคุณถึงมาที่นี่" เสียงหายใจเธอติดขัด เมื่อแครีสยืดไหล่บางๆ
 ขึ้นและใน จังหวะ นั้นเองที่หอมส่งเสียงกระแอมแล้วก้าวออกมา

"นี่เป็นความผิดพลาดอย่างแน่ อนาคตรับเราน่าจะยกเลิกการประชุม

นี้..."

แครีสเห็นการเปลี่ยนแปลงของเขาใน หัน ที ขณะที่ยังสบตาเขินธา
 คู่ นั้น เธอเห็น ประกายไฟลุกวาบด้วยความโกรธขั้นรุนแรงเมื่อเขาได้ยินเสียง
 หอม อากาสบนิ่งของชายมาดนักกีฬาหายไปกลายเป็นความนิ่งเครียด
 หักหน่วงเข้ามาแทนที่ จนเธอต้องถอยหลังไปตามสัญชาตญาณ เมื่อ
 ประสานกับสายตาคมเข้มขรณะละลาย หลิงสาวก็รู้สึกได้ว่าอารมณ์ของ
 เขาเปลี่ยนจากความอดกลั้นมาเป็น โกรธจัดภายใน ชั่วโมงถัดมา เหมือนการ
 จ้องเข้าไปใน ปล่องภูเขาไฟที่กำลังจะปะ พูอยู่รอบร่อ

มาร์ก็อสเบนสายตาดูเธอไปจ้องหอมเข้มขรณะนั้นตาคมกริบของ
 เขาเป็นประกายน่ากลัว เห็นได้ชัดว่าความโกรธปรากฏขึ้น หุกอกุบนร่างอัน
 แข็งแกร่ง

เหมือนถูกย้อนเวลากลับไปเมื่อ 5 ปีก่อน แครีสอดหายใจอย่าง
 แรง

การสวมชุดสูทราคาแพงลิบลิ่วของดีไซเนอร์ชั้นนำกับนาฬิกา

ใจเล็กน้อยในมือ อาจทำให้มาร์กอสดูเหมือนนักธุรกิจผู้เจริญแล้วทุกกระเบียดนิ้วจากภาพลักษณ์ภายนอก แต่เรารู้ดีว่าเธอไม่มีอะไรดีอะไรสักนิด เบื้องหลังกับดักแห่งความสำเร็จที่เขาสวมมาเป็นคนๆ นั้น แท้จริงคือผู้ชายแสนธรรมดาซึ่งมีทัศนคติชีวิตออกจะป่าเถื่อนด้วยซ้ำ เขาโสร่งให้เขาฟังยังจะเหมาะเสียกว่า

"มาร์กอส ไม่ปะ...!"

จู่ๆ เธอก็กลับกลายเป็นคนที่พยายามทำให้ทุกอย่างสงบลง แล้วก้าวไปยืนขวางทอมไว้โดยสัญชาตญาณ

"ยังปกป้องเขาอยู่สินะ แครีส" นัยน์ตาเขาทอประกายน้ำกัว ลีเยงก็เข้มด้วยแรงโทสะ เมื่อชายหนุ่มหมุนตัวไปหาจุดที่นั่งที่กำลังสงสัย "ออกไปทุกคนออกไปให้หมด"

ทุกคนในหิมมองเขาด้วยสายตาดูระหนก หันวาดหวั่นและแปลกใจกับอารมณ์ผิดปกติที่แสดงออกมาจากชายที่ขึ้นชื่อว่าควบคุมตัวเองเก่ง อดคิดสงสัยเยาะเย้ยไม่ได้ เห็นชัดว่ากำลังอกสั่นขวัญแขวนคนเดียว

"คุณมาร์กอสครับ เราน่าจะ ..."

"ผมต้องการคุยกับภรรยาผม" มาร์กอสคำรามและหันกลับไปทางหญิงสาว สายตาที่จ้องมองเธอนั้นฟาดฟันราวกับซี่ปาดูร์ "เอาฟาร์เรอร์ออกไปด้วย"

หิมของเขาริบแผ่นออกไปทันที หากสถานการณ์ไม่ถึงเครียดขนาดนี้ แครีสคงได้หัวเราะกับความน่าสมเพชของพวกเขาแน่

แต่สถานการณ์นี้ถึงเครียดจริงๆ จนเธอหัวเราะไม่ออก

แครีสหัวใจเต้นแรง เธอกลืนน้ำลายแล้วหันไปหาทอม พยายามเต็มที่ให้สถานการณ์นี้ผ่อนคลาย

"ไปเถอะ" เธอรีบพูด นิ้วเรียวกุมพนักเก้าอี้แน่นไว้พุงตัว เขาแข็งพลอยสั่นระริกและมือขมเหงื่อ "ออกไปสิ! คุณก็ด้วย อแมนดา"

หอมยังดังเด สายผาจดจ้องมาร์กอสอย่างไม่มีใจ "ผมไม่หึงคุณไว้กับเขาแน่"

เธอเห็นมาร์กอสเกร็งไหล่ขึ้นมารับรู้ได้ถึงอาการหึงหวงแบบโจ่งแจ้งและสัญญาณอันตรายบางอย่างที่เข้าขั้นรุนแรงไปทุกที

"หอม..."

ครั้นรู้สึกขัดว่ากัยกำลังจะมาเยือน หอมจึงรีบไปที่ประตูตามติดด้วยกลุ่มลูกน้องของมาร์กอสที่เพิ่งจะหายละding

"จำเอาไว้ให้ดี แครีส" หอมหยุดอยู่หน้าประตู หวังตามองมาร์กอสเหมือนเขาเป็นสัตว์ร้ายซึ่งอาจจู่โจมได้ทุกเวลา "จำสิ่งที่เขาเคยทำกับคุณ"

มาร์กอสยึดไหล่ที่มีกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ "นายกล้ำมาคนะ หึงที่มีมือข้างหนึ่งยังจับลูกบิดประตูอยู่เลย ฟาร์เธอร์" น้ำเสียงขานุ่มนวลชวนผวา จนหญิงสาวมองด้วยความตกใจเมื่อเห็นสีหน้าซีดเผือดของหอมซึ่งกำลังถูกข่มขู่ทางอ้อม

พอรู้สึกว่ารกรยาภาดาใน ห้องเครื่องเครียดถึงขั้นวิกฤติ เธอก็เริ่มตื่นตระหนกแบบมีอาจควบคุมตัวเองได้ เพราะจำได้ว่าเกิดอะไรขึ้นในครั้งสุดท้ายที่ผู้ชายหึงคู่เผชิญหน้ากัน และสาเหตุของเรื่องนี้ก็คือตัวเธอเอง มันเป็นความผิดของหญิงสาวที่ทำให้มาร์กอสเกลียดหอม จะโทษใครไปไม่ได้ นอกจากเธอ แครีสต้องจมอยู่กับความรู้สึกผิดมานับแต่นั้น ...

"หยุดชะงัก!" เธอตะโกนเสียงลั่นและหายใจหอบ "หยุดได้แล้ว หึง 2 คนนั่นแหละ!" เธอมองหน้ามาร์กอสก่อนแล้วค่อยหันไปหาหอม ขณะที่มือยังจับเก้าอี้ไว้แน่นจนนิ้วซีด "ไปซะ! ให้ผายสี ไปเถอะ! ไม่เห็นรีใจว่าพวกคุณทำให้เรื่องนี้แย่เข้าไปใหญ่"

หอมมาถึงตามองมาร์กอสเป็นครั้งสุดท้าย แล้วจึงออกไปจากห้องหันโตนั่นเองพวกเขาได้อยู่กันตามลำพัง

มาร์กอสกระโจนเข้าสู่บึงโจมตีทันที ดวงอาทิตย์และริมฝีปากมัน

แน่นด้วยอารมณ์ที่ถูกกระตุ้น เมื่อเขาหึ่งซิปเบาๆครั้งแรก "คุณมาทำงานกับ
เขาเอง? กับ ไอส์เวิร์ทเธอร์ เนี่ยนะ?"

เธอนึกดีใจขึ้นมาทันใดที่มีไม้ตะคังอยู่ตรงกลาง คอยกั้นตัวเองไว้ไม่
ให้โหมไปหาเขาแล้วลงมือทำร้ายร่างกาย

"ใช่!" ในเมื่อหอมอยู่นอกห้องอย่างปลอดภัยแล้ว เธอจึงต้องการ
ตอกย้ำให้ชัดเจน และลองเอาไม้ไปเหยย่เสื่อ เพื่อดูว่าต้องใช้เวลานานแค่ไหน
ที่จะทำให้เขาหยุดคำรามและกระตุ้นให้ลงมือเสียวี่มันเป็นเกมอันตราย
แต่เธอก็อดใจไม่ไหวจริงๆ เขามีสิทธิ์อะไรมาตั้งคำถามแบบนี้? ทำมาแบบ
ยื่นเก๊กแสดงความเหยียดหยามบน ใบหน้าที่หล่อเสียวเต็มประดา "ใช่แล้ว
ล่ะ อันมาทำงานกับเขา หอมดีกับอันมาก" เธอได้คาร์มกลับไปจนมาร์-
กอสคำรามใส่และหันมาเผชิญหน้าจากอีกฟากหนึ่งของไม้ตะคัง

"ผมรู้ว่าเขาดีกับคุณมากกว่าไหน แครีส" ชายหนุ่มคำรามอย่างโกรธ
จัดจนเสียงเข้มด้วยแรงโหระ "ผมหันมาแต่แรกแล้วล่ะ"

เธอจับเก้าอี้ไว้แน่นแล้วลงมหายใจกระตุก "เราจะไม่คุยเรื่องนั้น อีก
มาร์กอส มันผ่านมา 5 ปีแล้ว ถ้าคุณอยากคุยก็น่าจะทำฝั่งผมเอง นั่นแล้วล่ะ
แต่คุณไล่อัน ออกมาเอง ตอนนี้อันเคยขอปฏิญญาที่จะคุยเรื่องนี้กับคุณ"

"ไม่มีอะไรให้พูดหรอก" เขาตะเบ็งเสียง ความโกรธเด่นชัดขึ้นมาบน
สีหน้ายิ่งทำให้แลดูเคร่งขรึมจัด "เมื่อผู้ชายยกพิภพเมียตัวเองนอนบนเตียง
กับคนอื่น ก็เป็น อันหมดเรื่องคุย"

เขาสททเป็น ภาษากิริกและเดิน ไปที่หน้าต่าง ขณะนี้แครีสมองตาม
ด้วยความหึงอย่างแรง เธอไม่เคยเข้าใจเลยว่ามาร์กอส ซาโลติซนั้น โด่งดัง
เรื่องการทำตัวขี้ขานเหมือนน้ำแข็งได้อย่างไร ในเมื่อเขามีอารมณ์ขี้ขาน
ลงไป และชอบระเบิดตุมิใส่เธอ จนเกือบนับได้ว่าภาวะโลกย้อนนั้นเป็นความ
รับผิดชอบของเขาแบบส่วนตัวเลยก็เดียว

"คุณมาทำอะไรที่นี่ล่ะ" หญิงสาวมองเขาอย่างระงังตัวสุดฤทธิ์เพราะ

ไม่มีโต๊ะคอยกันไว้ หุ่กประสาหมั้สั้เสียมหรือรั้บมือกั้บการ่อสู้ "ตอนนี้คุณมาที่นี้้ห้าไม มีน่ผ่านมาตั้ง 5 ปีแล้ว..."

ช่วงเวลา 5 ปีที่เธอพยายามทำใจให้ได้กับชีวิตสมรสหายนะอันแสนสั้น 5 ปีแห่งความพยายามในการปะติดปะต่อชิ้นส่วนของชีวิตที่กระจัดกระจายให้กลับคืนมา โดยหวังว่าก้าวจะช่วยประสานไว้ได้

มาร์กอสไม่หันกลับมา ทำให้สายตาเธอตั้งอยู่ที่หลังคันคอกับผมสีดำที่ยาวจรดคอเหลือ เส้นผมของเขาทำให้เธอหลงใหลมาตลอด มันเป็นสิ่งเดียวในตัวเขาที่อ่อนนุ่มและเธอรู้อี้ว่าเมื่อปลายั้วันมีสั้แล้วจะรู้อี้กั้ชนไร นุ่มสลวยเหมือนเส้นไหม ช่างขั้วใจเหลือเกิน หลายต่อหลายครั้งทีเธอสอดมือเข้าไปในั้้น เพื่อรั้งคิระะไว้ยาม ซาจุ่มพิศเธอจนใจจะตาย

ด้วยความตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่จมปลั้กั้บความข่านาญของเธอ ในเรื่องั้้น แครีสจึงลาความคิดกลับมายุ้ปัจจุบัน "ห้าไมคุณถึงเลือกบริษัทนี้้ละ "

เขาหันกลับมายุ้ได้ในมาด ของชายซาเศรีทีเปี่ยมพลัง แม่ครอบครัวคลุมห้องประ ชุมของเธอด้วยบุคคิเกห้าหางแบบวางอ่านาจ

"ผมไม่ได้เลือก"

เธอหัวเราะ อย่างไร้อารมณ์ั้้นเมื่อได้ยินคำั้้น "คุณ ไม่รู้ั้ว่าเป็นอันไ้ใช้มั้ยละ? หนึ่งในลูกน่อ้ที่นำ้สังสารของคุณแะนะนำ้บริษัทของอันไ้ แล้วคุณก็ั้ไม่รู้ั้ว่ามัน เป็นบริษัทของอันไ้ ..."

"แต่ผมแะจะเดาออกจากชื่อบริษัทั้ละ " มาร์กอสยั้มหยั้ "บริษัทประ ชาสั้หมั้ันท์ พินิกั้ช คุ้ดชั้้นมาจากกองเก้าถ่าน ใช้มั้ย? แครีส "

เธอจ้องเขานั้จ้ววยโบหน้าแดงก้า "คุณั้้นแะละคือคนทีทำให้เกิดเก้าถ่านั้้น มาร์กอส" เธอขั้่าเสียงแหบกร้าน หน้าอกกระเพื่อมชั้้นลงเมื่อสูดอากาศหายใจ

"คุณไ้ฉั้ัน ออกแล้วทำให้อันไ้หางาน อี้น ไม่ไ้ คุณห้าหลายชื่อเสียง

อันเป็นปี”

แถมเขายังเหยียบขำหัวใจเธออีกต่างหาก แต่เธอหยิ่งเกินกว่าจะยกเรื่องนั้นขึ้นมาพูดด้วย ชายหนุ่มพิศุจน์ชัดแล้วว่าไม่ใช่ดีในตัวเธอ หากยังจะ *ขอล* ใ้ว่าเธอใส่ใจเขามากแค่ไหนก็คงบ้าไปแล้วแน่ๆ เขาเป็นคนเลวพราหมณ์หัวใจและเธอน่าจะมีสติมากกว่าเข้าไปยุ่งกับเขาตั้งแต่แรก

“เห็นๆ อยู่ว่าไม่ใช่” เขามองด้วยสายตาประหลาดไปรอบห้องประชุมให้หรุ “คุณดูแลตัวเองได้ดีมาก”

ผู้ชายอย่างมาร์กอสนั้นชอบผิดสังเกตขึ้น จากความสำเร็จด้านธุรกิจ เธอคิดในใจอย่างขมขื่น แม้ตัวเองจะไปได้สวยในหน้าที่การงานก็จริง แต่สำหรับเรื่องอื่นในชีวิตแล้ว...

หญิงสาวพลันสงสัยขึ้นมาว่าเขาจะพูดอย่างไร ถ้าหากรู้ว่าเธอไม่ได้ออกเดทมา 5 ปีแล้ว หากรู้ว่าเธอทำงานจนหมดแรงทุกเย็นแล้วค่อยกลับบ้านไปนอนหลับเหมือนคนตาย หากรู้ว่าเธอไม่กล้ารำมือจากงานเพราะเดี่ยวอารมณ์อ่อนไหวจะปะทุขึ้นมา เมื่อว่าเธอจะเริ่มเกิดความรู้สึกแบบกะทันหัน

อารมณ์ที่ดีด้านซากับร่างกายอ่อนล้าเป็นเพียงหนทางเดียวที่ทำให้เธออยู่รอดปลอดภัย

แต่มาร์กอสไม่สนใจในอารมณ์ เขาก็แค่ไม่แสดงออกมาเท่านั้นเอง ชายหนุ่มลมการแต่งงานแสนสั้นของทั้งสองออกไปจากความทรงจำด้วยประสิทธิภาพอันโหดร้าย เช่นเดียวกับที่เขาจัดการเรื่องอื่นในชีวิต

แคสสิสเข็ดหน้าขึ้นมา ต้องขอบคุณเขาที่ทำให้เธอรู้จักวิธีเก็บอารมณ์ ถ้าเขาอยากคุยเรื่องธุรกิจ มันก็ว่ามาเลย “ที่กิจการประสบความสำเร็จได้ก็เพราะหอม เขาลงทุนกิจการนี้ด้วยเงินของตัวเอง เขาจับอันเข้ามาทำงานขณะที่บริษัทอื่นพากันเมิน” เสียงเธอสั้นเดริโอเมื่อทำให้เขาตระหนักถึงข้อเท็จจริง “ถ้าไม่ใช่เพราะเขา อันคงไม่มีทางทำมาหากินหรอก”

มาร์กอสคำรามใส่เธออย่างเกรี้ยวกราด "อย่าพูดชื่อเขาให้ผมได้ยินอีก"

ต้นคอเธอชนลูกชู้ขึ้นมาทันที "ไหนให้เหตุผลกับอันมาชื่อนึงชื่อว่าทำไมถึงพูดไม่ได้"

สายตาเขาดูความราวเปลวไฟ "เพราะคุณเคยเป็นของผมไงล่ะ" น้ำเสียงเข้มมันแสดงความเป็นเจ้าเข้าเจ้าของเต็มที่

"คนของผม และฟาร์เรอร์ก็ทำสิ่งที่ไม่ใช่ผู้ชายคนไหนกล้าทำ เพราะความโง่เขลาแท้ๆ เลยยอมทำเรื่องโง่ๆและเสี่ยงตายแบบนั้น"

หัวใจเธอเต้นแรงเสียงจวนคิดว่าเขาต้องสังเวยเห็นแน่ "เราไม่รู้ที่ว่าคุณเป็นคนยังไง"

"ผมเป็นชาวกรีก" เขาพูดแบบเฉยเมย "และผู้ชายกรีกย่อมรู้ว่าจะดูแลสาวๆ ของพวกเขาแบบไหน"

ไม่จำเป็นต้องเตือนเธอเรื่องประเพณีของเขาเลย มันเป็นส่วนหนึ่งในตัวเขาอยู่แล้ว เห็นได้ชัดจากทุกสิ่งที่เขาทำและทุกอย่างที่เขาคพูด

"ความสัมพันธ์ของคุณกับผู้หญิงนะมัน อยู่ในยุคหินนูน ถ้าเวอร์ซาซาเซ่ห้าผ้าโสร่งออกมาขายล่ะก็ คุณได้สวมมันแน่"

"ผมไม่เห็นคุณ มันเลยผอนที่นอนเปลือยด้วยกัน" น้ำเสียงนิ่มเบา เบี่ยงอารมณ์ของเขาทำให้เรารู้สึกว่ามันโอบรอบหัวใจที่บาดเจ็บและแปราะบางทั้งดวง ภาพการนอนเปลือยเปล่านั้นเขาแจ่มชัดเสียงหญิงสาวรู้สึกถึงอาการร้อนรุ่มมันป่วนอันไม่พึงปรารถนาที่บริเวณช่วงล่างของตน

การค้นพบว่าตัวเองนั้นยังโหยหาเขาอยู่นำมาซึ่งความละอายใจ

แคธรีพยายามยัดคัสตี้ไว้เหนียวแน่นแล้วเข็ดไต่ "อันอยากให้คุณออกไปเดี๋ยวนี้"

"เพราะคุณไม่ไว้ใจตัวเองนอนอยู่กับผมใช่มั้ยล่ะ?"

"เพราะอันกลัวว่าอาจจะทำร้ายคุณได้ ถ้าชินอยู่ในระยะใกล้ต่างหาก" เธอกัดฟันพูด "เรา 2 คนนะ ก็ดีแต่ทะเลาะกันตลอด"

ชายหนุ่มเลิกคิ้วแหงนเล่น กลับมาควบคุมตัวเองได้อีกครั้ง "นั่นไม่ใช่สิ่งที่ผมจำได้นะ *อาคาเป มู** มีหลายเรื่องที่เราทำได้เยี่ยมเลยละ"

ทั้งคู่ชะงักงันแล้วเธอก็หายใจฉืดฉาด จำได้ถึงความรู้สึกที่...
พระเจ้า ใช่มั้ยยารู้สึก...

"ออกไปซะ มาร์กอส ไบดี"

หว่าเขาไม่ยอมไป แต่กลับเดินตรงมาหา สายตาคู่ นั้น เกร็งเธอไว้ด้วยความท้าทายมันดี

หญิงสาวฝืนตัวเองให้ยืนอยู่กับที่ บังคับตนไม่ให้หันหลังจึงหนีไป แม้ว่าจะหันเหิมไปห้ร่างและใจวูบก็ตาม

"คุณทำให้ผมนึกถึงดอกไม้อัปผลอด" เขาพึมพำแบบชวนคุยขณะที่เดินเข้ามาใกล้อย่างช้าๆ "ระยิบระยับพร่างพรายแผ่ไปด้วยเปลวไฟสวยงามพอที่จะทำให้ผู้ชายตกตะลึง แต่ถือไว้ก็เป็นอันตราย"

คำพูดนั้นทำให้เธอหายใจเฮือก "ชินเข้ามาใกล้กว่านี้ คุณได้รู้เน่ว่ามันอันตรายแค่ไหน แล้วก็หยุดเสแสร้งทำเป็นว่าความสัมพันธ์ของเรามีความหมายลึกซึ้งได้แล้ว สำหรับคุณมันเป็นแค่เซ็กซ์เท่านั้นแหละ ที่คุณสนใจอันก็แค่เพราะถูกปฏิเสธต่างหาก"

"ไม่จริง" เขาสวนกลับทันที "ผมสนใจเพราะคุณน่าท้าทาย ไม่ว่าจะเป็ดวงอาทิตย์ที่เปล่งประกาย หรือผอนที่ขีดคางบางๆ นั่นทุกครั้งคุณท้าทายผม" เขาเดินมาหยุดตรงหน้าเธอ รอยยิ้มผุดขึ้นมาบนเรียวปากกระชับ "แต่มันก็จริงที่ไม่มีผู้หญิงคนไหนจึงหนีผมมาก่อน นี่เป็นครั้งแรก"

* อาคาเป มู (Agape Mou) เป็นภาษาลีก หมายถึงมุดคั่งเป็นพี่

"คุณมันโอหังจริงๆ" เธออุทานออกมาอย่างจริงจัง ยิ่งทำให้เขา ยิ้มกว้าง

"ผมแค่ตรงไปตรงมา เราต่างก็รู้ว่าคุณนะเล่นเกม คุณเป็นของผม มาตั้งแต่ตอนที่เห็นคุณนั่งบนเก้าอี้ในบาร์ แล้วใส่กระโปรงตัวจิ๋ว โชว์เรียว ฆาตกรรมนั้นแล้วละ ผมดีใจที่ขยาดถึงกลางหลังก็เหมือนแสงไฟสว่างไสว ส่องขึ้นไปบนห้องฟ้ายามราตรี"

แคร์ริสซีพจรเต้นแรง เธอหันหัวเป็นเชิงปฏิเสธ "ฉันไม่น่าพูดกับคุณ เลยด้วยซ้ำ ถ้าหากรู้ว่าคุณเป็นใคร"

เขายกมือขึ้นแตะบริเวณผมเธอด้วยปลายนิ้วเบาๆ เพียงสัมผัสแค่นั้น ก็ทำให้เธอตัวสั่นเหิม

"คุณอดใจไม่ไหวหรือ แคร์ริส ผมก็เช่นกัน มันรุนแรงเกินกว่าที่เรา 2 คนจะ..."

แสงมันก็ยังรุนแรงกว่าที่พวกเขาจะต้านทานได้

ความใกล้ชิดขนาดนี้ทำให้เธอเข้าถึงตัวตนของเขาได้อย่างถ่องแท้ มองเห็นกล้ามเนื้อและได้กลิ่นกายอันเฝ้าหวงของชายที่เธอคุ้นเคยเฉพาะแค่ มาร์กกอสเท่านั้น เธอรู้สึกถึงพลังทางเพศของเขาในทุกส่วนของร่างกายซึ่ง หรยศพ่อเจ้าของเขามีเสน่ห์ดึงดูดอย่างประหลาด เธอคิดแบบอ่อนใจ เมื่อ จำได้ถึงตอนที่เขาพิมพ์คำด้วยเสียงแหบห้าวเป็นภาษากรีก ยามที่พลิกร่าง เธอลงบนผืนทรายอันอบอุ่น

หญิงสาวไล่ความคิดนั้นออกไป พลันก็สงสัยว่าทำไมตัวเองถึง ความจำดีขนาดนี้ ทั้งที่มีเรื่องมากมายให้เลือกจำ

"ถ้าฉันรู้ว่าคุณเป็นใคร ก็คงรู้ว่าคุณคือตัวปัญหาดีๆ นี่เอง แต่ กิธนิคัพท์ของคุณก็ทำให้ฉันเสียดสีไปไกลแล้ว"

พระเจ้าช่วย เธอรู้สึกแบบนี้ได้อย่างไร ภายหลังจากทุกสิ่งที่เขาทำ กับเธอ แคร์ริสยังรู้สึกถึงความปรารถนา ร้อนรุ่มแผดเผาอยู่ข้างใน กับเส้นเลือด

ที่เดินเป็น จังหวะตุบๆ ไม่ขาดสาย

เหมือนรูปร่างกายของ เธอพลัน มีชีวิตชีวาขึ้นมาหลังจากจำศีลไป
5 ปี

มีแต่มาร์กอสที่ท่าอย่างนี้กับเธอได้

มาร์กอสเท่านั้นที่พาเธอไปถึงจุดสุดยอดแห่งความเข้าใจจนสมอง
แทบไม่สังการ

และเขายังไม่ได้แตะต้องเธอด้วยซ้ำ...

เขาช่างอันตราย ร้ายกาจ หว่าน่าผิดใจยิ่งนัก

"คุณนี่หว่าเรื่อง มีชีวิตชีวาและซื่ออายุในเวลาเดียวกันจนน่าหึ่ง"
เขาตั้งข้อสังเกต โดยไม่สนใจพูดเหน็บแนมของเธอเลยสักนิด "กลัวผมก็จริง
แต่กลับทำให้ตื่นเต้นและน่าค้นหาไปพร้อมกัน"

หันไปมองเธอพูดแทบไม่ออก "ที่อันกลัวคุณนะถูกแล้ว อันน่าจะ
หนีไปไกลๆ ให้พ้น "

"แต่คุณกลับแต่งงานกับผมแทน "

คำพูดอันเย็น หนาวระชากลมหายใจเสียนี้กระไร ไร้ลี เธอ
แต่งงานกับชายหนุ่มเพราะรักเขาอย่างคลั่งใคล้ลุ่มหลงนับแต่วันที่ได้พบกัน
คำเดียวในพจนานุกรมที่เธอพูดได้คือ "ตกลง"

"ใครๆ ก็ทำพลาดได้ทั้งนั้นล่ะ มาร์กอส" และเธอยังคงขดใช้ความ
มืดนั้น ทุกเสี้ยว นาทีในแต่ละวัน "คุณมัน โหดเหี้ยมไร้หัวใจ อันไม่เชื่อจริงๆ
ว่าตนอย่างคุณจะมีความเมตตาอยู่ข้างใน "

เธอมองเธออยู่ ณ พลาซ่านครามไปด้วย "หลายคนข้างนอกก็เห็น
ด้วยกับคุณเหมือนกัน " เขาลากน้ำเสียง "ทำให้เราวนกลับมาถึงสาเหตุที่
ผมมาที่นี่"

ความคิดของเธอหยุดก็ก แคริสตีนิสหนีเลยว่าเขาต้องมีเหตุผลที่
มาในครั้งนี้นี้แน่

“ที่มานี้ก็เพราะลูกน้องของคุณทำพลาดครั้งใหญ่” เธอเตือนเขาแบบเหน็บแนม “คุณคงไม่มาหรอกถ้ารู้ว่ามันเป็นบริษัทของฉัน ตอนนี้คุณก็รู้แล้ว งั้นเชิญออกไปทางเดิมได้เลยค่ะ”

“ผมไม่คิดยั้งงั้นหรอก” แววดตาเขามีประกายแปลกๆ “คือ... หลังจาก 5 ปีแล้ว ในที่สุดผมก็หาทางใช้คุณได้ซะที คุณจะต้องกลับมาทำงานให้ผมอีกครั้ง”

